

U

Z M

Δ Δ

Y C

D E

Δ R

K Δ

i

MUHAMMET MUSTAFA DARTAN

Uzaydaki Macera

Muhammet Mustafa DARTAN

Yazar

Muhammet Mustafa DARTAN

Kapak Tasarım

Muhammet Mustafa DARTAN

Baskı – Cilt

Karakterlerin Tam İsimleri

Mustafa = Muhammet Mustafa DARTAN

Yunus = Yunus İslam ÖNEL

Feride = Feride İŞNAS

Azize = Azize İNAN

İrem = İrem TOSUN

Soner = Soner ŞEYLAN

Nureddin = Nureddin AĞDAL

Sözlük

Asteroit: Uzayda bulun taş, kaya vb.

Uzay Mekiği: Astronotların uzaya çıkmasına yardım eden, rokete bağlanan, tekrar kullanılabilen uzay aracıdır.

Uzay Sondası: Uzayda insansız veri toplayan robot.

Dost ise düşünme ver ömrünü gitsin. Dost
değilse hiç bekletme yol ver gitsin.

-Mevlana-

ÖNSÖZ

Birtakım arkadaş uzaya hem çok meraklı hem de hayatlarında heyecan hiç eksik olmuyor. Uzayda çeşitli deneyler yaparken bir sürü aksilik yaşıyorlar ama hepsinin üstesinden gelmeyi başarıyorlar. Artık bir gezegen bile bulmuşlar. Gezegende yaşam bulup deneyler yapıyorlar. Bu arkadaşların heyecan dolu maceralarının her birinde farkı aksilikler yaşıyorlar. Bu ekiptekiler biraz sakar biraz da yetenekliler. Bazen biri düşer ama arkadaşı hemen kaldırır. Birlikte yapamadıkları sorun yoktur. Her bir maceralarında başka bir sorun çıkıyor. Onlar bu kadar şeyin durmadan başlarına gelmelerinden yorulmuşlardı ama pes etmediler. Bu arkadaşların amansız maceralarına siz de ortak olun!

Keyifli Okumalar...

Uzaydaki Macera

Muhammet Mustafa DARTAN

Uzaydaki Macera

Hepinize merhaba ben Mustafa. Bugün güneş tam tepede ve yapmam gereken işlere başladım. İlk olarak kahvaltımı yaptım, evimi topladım ve diğer işlerimi de bitirdim. Sonra uzay araştırmaları yaparken tanıştığım ve şu an en iyi arkadaşım olan Yunus'un yanına gittim. Hemen yakınımızda olan restorana gittik ve biraz sohbet ettik. Bir şeyler yedik. Uzay gemisinin Azize bizi aradı ve "Uzay mekiğinin yanına gelin size bir şeyler söyleyeceğim." dedi. Bizde uzay mekiğine doğru yola çıktık. Uzay mekiği hazırlanmıştı fakat roket hâlâ hazır değildi. Hazırlanmasına 2 gün vardı. Bu süreç boyunca bizde Azize ile uzayda hayatta kalmak için bir sürü aşamalardan geçtik. Aşamalar oldukça zorluydu ama üstesinden kolayca geldik ve roket de hazırlanmıştı. Son

hazırlıklar da tamamlandı ve mekiği bindik. Hepimiz çok heyecanlıydık. Geri sayım başladı. Heyecanımız gittikçe artıyor ve geri sayım bitti, uçuş başladı. Ay'a varmamıza tam olarak 3 gün 3 saat 49 dakika vardı. Mekikte ben, Azize, Soner, İrem, Yunus, Feride vardı. Yola çıktıktan 2 gün sonra İrem “Ne zaman bitecek bu yol?” dedi Azize'ye. Azize “Yaklaşık olarak 1 gün kaldı.” dedi. Yol boyunca herkes derince bir uykudaydı. Bu süre zarfında herkes çok sıkılmıştı ama arada bazı konuşmalar oluyordu. Yolculuğun hemen bitmesini istiyorlardı. Sonunda Ay'a vardık. Ay Dünya'ya göre yerçekimi yok denecek kadar azdı. Bu ortamda astronot kıyafetleriyle dışarı çıktık. Herkes etrafa baktı ve Dünya çok büyük ve göz alıcı gözüküyordu. Artık Dünya'da değildik. Bu his biraz ürkütücü biraz da sevinç vericiydi. Buraya bir bayrak diktik. Burada çeşitli deneyler yaptık. Bir deneyimizde kraterlerin boyutlarıyla araştırma yaparak bu

bölgede ne kadar büyüklükte asteroit geçtiğini bulduk. Sonra uzay istasyonuna gittik. Çeşitli deneyler ve projeler yapmaya devam ettik. Burada yaklaşık olarak 2 ay kaldık. İşimiz bittikten sonra mekiğe bindik. Dünya'ya doğru giderken birden mekiğe asteroit çarptı. Hepimiz telaşlandık. Hemen mekiğin arka kısmına gittik. Asteroit küçük olduğundan korkumuz biraz azaldı. Bunun üzerine ne yapmalıyız diye düşündük. Sonra Soner'in aklına bir fikir geldi ve bize söyledi. Soner bize "Birimiz dışarı çıkacak ama tehlikeli olduğundan biri daha onunla gitmeli. Asteroidi oradan çıkarmalı ve geri gelmeli." dedi. Yunus ve Feride gönüllü oldu. Dışarı çıktılar. Yunus ve Feride hemen yan yanaydı ve yavaş yavaş ilerlediler. Asteroidin yanına gittiler. Yunus ve Feride tuttular ve ardından kaldırdılar. Kaldırdıktan sonra mekiğin içine girerken birden Yunus'unun mekiğe bağlı olan halatı asteroide çarptı ve koptu. Acelece Yunus'un

peşinden gitti Feride başta tutamadı. Tekrar tekrar denedi ve en sonunda tutmayı başardı. Mekiğe doğru çekti. Biz de mekikten onları izliyorduk. Sonunda içeri girmeyi başardılar ve Dünya'ya doğru gittik. Dünya'ya geldiğimizde merkeze olan biten her şeyi anlattık. Merkezdekiler pek inanmamış olsalar da biz yine de anlattık. Sonra eve gittim. Annemler bu haberi duyunca çok korkmuşlardı. Yanlarına gittim. Bana sarıldılar ve çok mutlu oldular. Bana bir şey olmaması onları mutlu etmişti. Tabi Yunus'un başına bir şey gelmemesi beni de mutlu etmişti. Aynı durum diğerleri için de geçerliydi. Olanlardan sonra resmen yeniden doğmuş gibiydik. Bu olay başkalarının başına gelebileceğinden Azize'nin Yanına gittim. Azize "Bir şey mi oldu?" dedi. Ben de "Bizim başımıza gelen bu olay başkalarının da başına gelebilir. Bunun için bir şeyler yapmalıyız." dedim. Azize biraz durakladıktan sonra "Haklısın bu konuyla ilgili çalışmalara

başlayalım.” dedi. Azize ve ekibi çalışmalara başladı. Bu çalışmada mekiği daha sert ve sağlam yapılacak. Bir cisim yaklaşınca uyarı veren bir sistem tasarlanacaktı. Azize hemen yapmaya başlamıştı. Azize “İşler kısa sürede bitecek.” dedi. Günler geçti biz olanları unutmuştuk ve mekik tasarlanmıştı. Bu saatten sonra bütün astronotlar güvenli bir şekilde uzaya gidip gelebilecekti. Bu zaman zarfında hemen her yerde biz konuşuluyorduk. Televizyonlarda, radyolarda, gazetelerde biz “Uzayda mekiklerine asteroit çarptı!” ve “Sayelerinde diğer astronotlar güvende!” denildi. Bu bizi mutlu ediyordu. Ben de Yunus’un yanına gittim. Olaylardan sonra hâlâ uzaya gitmek istiyorduk. Uzay bizim için paha biçilemez bir güzellik. Tekrar gitmek istiyorlar mı diye Yunus ve ben, Feride, İrem ve Soner’in yanına gittik. Onlar da gitmek istiyorlardı. Hep birlikte Azize’nin yanına gittik. Azize ile biraz konuştuk ve sonunda ikna ettik. 3 gün boyunca

gerekli olan tüm her şeyi hazırladık. Annemlerin yanına gittim ve onlarla konuştum. Benim gitmemi pek istemiyorlardı ama kabul ettiler. Bizde Azize ile uzay mekiğine bindik. Binmeden tekrar aşamalardan geçtik. Çünkü unutmuş olabiliydik. Bu kez geçen seferki kadar heyecanımız yoktu. Uçuştan sonra Ay'a vardık. Proje ve deney yapmaya devam ediyorduk. Hepimiz ayrı yerlerde çalışmalar yapıyorduk. Aralarımızda yaklaşık olarak 3 ya da 4 metre vardı. Bu biraz tehlikeli olabilir ama zamanda tasarruf sağlamak için yapıyoruz. Bulduğumuz verileri kesintisiz bir şekilde merkeze gönderiyorduk. Çalışmaları sürdürürken birden üzerimize bir asteroit parçası düştü. Acilen oradan uzaklaştık. Hepimiz kurtulduk ancak Soner kurtulamadı. Soner'e pek bir şey olmamıştı. Sadece ayağının üzerine düşmüştü. Asteroidi kaldırdık ve Soner'i güvenli bir yere götürdük. Biraz dinlenmesi için istasyona bıraktık ve

çalışmalara devam ettik. alışmalar bitti. Uzay istasyonundan tam çıkacakken bilinmedik bir arızayla karşılaştik. Arızanın nerede olduğunu aradık ama bulamadık. En sonunda arızanın nerede olduğunu bulduk ve arızanın olduğu yere gittik. Arıza dışarıda olduğundan sadece bizim gidebilirdik. Ben gittim. Arızanın olduğu kapağı atımdı ve orada bir sayaç vardı. Geri sayımdı başlamıştı. Üzerinde bir yazıda vardı. Üzerinde “Dikkat! Süre sona erdiğinde istasyonda tehlikeli bir arıza çıkacaktır!” yazıyordu. Bu durumu bizimkilere söyledim. Benim için endişelenmeye başladılar. Karşımda 2 adet kablo vardı. Biri mavi diğerisi ise kırmızıydı. Hangi kabloyu keseceğimi bilmiyordum. Kendimi filmdeymiş gibi hissediyordum. Biraz dūřündümdü ve yaklaşık olarak 30 saniye kalmıştı. Elimden geldiğince acele ediyordum. Kırmızı kabloyu kesmeye karar verdim ve kestim. Biraz bekledim. Sayaç bir anda durdu. Derin bir oh çektim. “Dođru

kararı vermişim.” dedim içimden. Azize ve diğerlerine söyledim. Onlar da rahatladı. Yunus “Hemen gel Mustafa!” dedi. Ben de yanlarına gittim. İstasyonda son hazırlıkları yapıp sağ salim geri döndük. Bu sefer uzaydayken merkeze olanları söylediğimizden bize geçen sefere göre daha fazla inandılar. Çoğu kişi bu olayların üst üste bizim başımıza gelmesine inanmadı. Biz de inanmıyorduk. Hâlâ şaşkınlık içindeydik. Şu an Dünya’da olsak da uzay araştırmalarına devam ediyorduk. Birlikte bir uzay sondası yapmaya karar verdik. Uzay sondası ile ilgili tasarımlara başladık. Projelerimizi sürdürmeye devam ettik. Tasarımlar bittikten sonra bir fabrikacının yanına gittik. Onunla bu projeyi konuştuk. Uzay sondasını yapabileceğini söyledi ama maliyeti fazlaydı. Biz de paralarımızın bir kısmını birleştirdik. Bir adet sonda yapabilecek paramız olmuştu. Fabrikacının yanına gittik. O da hemen başladı ve “En geç 4 gün içinde

bitecek.” dedi. Bu tasarladığımız sonda diğerleri gibi değil bu daha da gelişmiş bir teknolojiye sahip. Üzerindeki ultra çözünürlüklü kameralar sayesinde fotoğrafları ve videoları daha net ve anlaşılır görebiliyorduk. Bu sayede uzay araştırmaları daha iyi ve kanıtlanabilir. Yaptığımız deneylerin bazıları başarılı bazıları ise başarısız sonuçlanıyordu. Ben Yunus’un yanına gittim. Yaptığımız uzay sondasını Mars’a gönderme planları ile ilgili biraz konuştuk. Azize bizi aradı ve “Uzay sondası yarın bitecek” dedi. Ben de “Tamam.” dedim. İşlerim bittikten sonra eve gittim. Dinlendim ve yattım. Ertesi gün sabah erken saatte kalktım, hazırlıklarımı yaptım. Sonra tüm ekip toplanıp Azize’ in yanına gittik. O da uzay sondasının hazır hale getiriyordu. Biz fabrikaya varana kadar hazırlıklarını bitirdi Azize. Uzay sondasını dikkatli bir şekilde alıp uzay roketinin fırlatıldığı yere gittik. Roket hazır halde bizi

bekliyordu. Roketin yanına geldik ve sondayı rokete koyduk. Herkes yerini aldıktan sonra geri sayımı başlattık ve roket uçtu. Sabırsızlıkla Mars'a varmasını bekliyorduk. Mars'a varmasına tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyorum ama uzun bir süre olduğunu biliyorum. Sürenin uzun olması bizi hiç sevindirmedim. Sürenin hemen bitmesini istiyorduk. İçimden "Bu süre çok hızlı geçecek." dedim. Aradan baya zaman geçti. Biz çalışmalarımıza aralıksız devam ediyorduk. Uzay sondası 3 saat sonra Mars'a varacakmış. Uzay sondasını uzaktan ne zaman varacağını cihazlar sayesinde anlayabiliyorduk. Uzay sondası Mars'a vardıktan sonra hemen çalışmalara başladık. Sondayı başlattık. Bir sürü fotoğraf gelmeye başladı. Yapmış olduğumuz bu sonda sayesinde Mars'ın fotoğraflarını daha net çekebiliyorduk. Bu fotoğraf ve videoları uzay araştırması yapan bütün astronomlara gönderiyorduk. Bu herkese

katkı sağlıyordu. Gece saatlerinde teleskop ile uzay araştırmalarına devam ederken uzayda daha önce hiç görülmemiş bir Őeye rastladım. Yanlış görmüş olabileceğimden birkaç kez daha baktım ama gerçekten görüyordum. Çok Őařırdım. Normal bir Şey olabileceğinden öncelikle Yunus’u çağırdım. O da gözlem yapıyordu. Yanıma geldi. Ona ne gördüğümü anlattım. Yunus baktı ama bir Şey görmüyordu. “Bir daha bak!” dedim. Tekrar baktı ve gördü. O da ne olduğunu anlamıştı. Azize’ in yanına gittik. Azize biraz düşündü ve araştırmalar yapmaya başladı. Ertesi gün Azize bize yaptığı araştırmalar sonucu öyle bir Şey daha önce görülmediğini tespit etmişti. Biz de araştırmalarımızı ona doğru yönelmiştir. Gördüğümüz bu Şey Mars yakınlarındaydı. Aklıma bir fikir geldi. Azize’ye söylemeye karar verdim ve söylemeye gittim. Ben Azize’ye “Mars'taki uzay sondası ile gördüğümüz cismin fotoğraflarını çekebilir

miyiz?” dedim. O da “Bence çekebiliriz.” dedi. Uzay sondasının gönderdiği fotoğrafları inceliyordum. Aynı zamanda gördüğümüz cismin nasıl fotoğrafını çekebiliriz diye düşünüyordum. Bazı varsayımlarım vardı ama hiçbiri olabilecek gibi değildi. Düşünmeden duramıyorum. Bunun için teleskop yeterli değildi. Tüm ekip aralıksız düşünüyorduk. Sonra Yunus'un bize “Sondaya buradan komut vererek o cismin fotoğraflarını çekmesini sağlarsak.” Bence iyi bir fikirdi. Azize'ye söyledik. Ayrıca diğerlerine de söyledik ben ve Yunus. Azize dâhil herkes olabilir dedi ama herkesin içinde bir ama vardı. Nasıl komut vereceğiz diye düşünmeye başladık. Aradan günler geçti. Ben her akşam teleskop ile bakıyordum. Cisim bazen görünüyor bazen de görünmüyordu. Azize yazılım konusunda iyi bir arkadaşıyla konuştu. Arkadaşının ismi Nureddin idi. Tam olarak kabul etmedi ama “Olmasa da deneyeceğim.” dedi. Nureddin

alışmalarına hemen başlayacağını söyledi. Nureddin “Komutlar sayesinde buradan sondanın sistemine bağlanıp o cisim görüntülemesini isteyeceğim.” dedi. Kodlamayı hazır hale getirdi. Sisteme bağlanmaya başladı. İlk seferde olmadı. Birkaç kere daha denedi ve en sonunda zor olsa da başardı. Hemen hazırladığı kodları sisteme girmeye başladı. Kodları sisteme girdikten sonra sondayı kontrol edebilmeye başladı ama manuel bir şekilde yani otomatik bir şekilde değil el ile kontrol etmesi gerekiyordu. Bu da geçici olarak grntleye bileceği anlamına geliyordu. Biz yine de sevinmiştik. Uzay sondasını hemen harekete geçirdik. Uzay sondasının kamerası o tarafa dönmeyi başardı. Diğer sondalarla da görüntüledik. Bu şey tıpkı Ay’a benziyordu. Bu Mars’ın uydusu olabilirdi ama başka araştırmalarda Mars’ın uydusu yoktu. Daha doğrusu her yerde yok deniyordu. Hâlâ kendi kendimize “O cisim bir doğal uydu muydu?”

diyorduk. Pek uydu olduğunu düşünmüyorduk. Gezegende olabilirdi. Diğerleri de öyle düşünüyordu. Bu arada Soner köşede bir şeyler yapıyordu. Soner'e "Ne yapıyorsun orada?" diye sorduk. Soner "Hiçbir şey yapmıyorum." dedi. Konuşması biraz değişikti. Biz biraz şüphelenmeye başladık. Köşeden ayrılırken de elinde bir telefon ile biriyle konuşuyordu. Telefonda fısıldayarak biri ile konuşuyordu. İçimizden "Bir şey yoktur şimdi." dedik. Ben içimden "Acaba kiminle konuşuyordu." diye düşündüm. Konuşmalarını çok gizli yapıyordu. Normalde biri ile konuşurken yanımızda konuşurdu. Şimdi ise bulunduğumuz odadan ayrılıyor. Uzaydayken bazen telsizini kapatıyordu. Şüphelerim her telefon konuştuğunda artıyordu. Bir an Soner'in başkası için çalıştığını düşündüm. Çünkü bu araştırmalar sadece astronomlar arasında kalması gerekiyordu. Sonra içimden "Soner bize öyle bir şey yapmaz." dedim. Soner'den

şüpheliydim ama kimseye belli etmemeye çalışıyordum. Mars'ın yanında olan o cisim ne olduğunu sonunda bulmuştuk. Bu cisim bir gezegendi. Bu cisim daha önce bulunmadığı için ismini biz koymalıydık. Cismi ilk ben gözlemlediğim için ismini ben koymalıydim. Tabi ben tek koyamazdım. Tüm ekip koymalıydık ve isim bulmaya çalıştık. Aradan 3 gün sonra bir isim bulduk. İsmi "Merlocy" koyduk ama bir sorun vardı. Her yerde "Bir gezegen bulundu!" yazıları vardı. Birisi ya da birileri bu durumu öğrenip gezegeni kendileri bulduklarını iddia ediyorlardı. Biz bu haberleri duyunca kim olduğunu bulmaya çalışıyorduk. Soner hariç hepimiz buradaydık. Ben herkese "Ben Soner'den şüpheleniyordum zaten!" dedim yüksek bir ses tonuyla. Ne yapabiliriz diye düşündük. Hepimiz Soner'den çok şüphelendik. Hatta resmen emin olduk. Haberlere hatta tüm Dünya'ya duyurduk. Dedik ki "Yeni gezegeni biz bulduk. Bizden

çaldılar!” dedik ama inanmadılar. Elimizde ki tek kanıt çalışmaları yaparken kaydettiğimiz ses kayıtları vardık. Ses kayıtlarını da gösterdik ama gezegeni bizden alan biri ya da birileri bir sürü hesap üzerinden bizleri yalanlıyorlardı. Bizi yalancı yerine koyuyorlardı. Kim olduklarını bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyorduk ama bir türlü bulamıyorduk. Soner hâlâ yanımızda değildi. Artık herkes Soner’den şüpheleniyordu. Soner’i arıyorduk ama ulaşamıyorduk. Uydular sayesinde Soner’in nerede olduğunu bulmaya çalıştık ama çevrimdışıydı. Sadece en son bulunduğu yeri görebiliyorduk. En son bulunduğu yer şu an haritada boş bir yer olarak gözüküyor idi. Biz yine de şansımızı denedik. O bölgeye sadece ben, İrem ve Yunus gittik. Haritadaki gibi her yer boştu. Biraz ilerledik. Hâlâ boştu. Azıcık daha ilerledik. Burada bazı evler vardı. Yarısı yıkılmış yarısı sağlam gibiydi. Evlere doğru yavaş yavaş ilerledik. Evlere vardığımızda

teker teker dolaştık. Yaklaşık 15 eve baktık ama bulamadık. Bir sonraki eve baktık ve biraz ses geliyordu. Hiç ses çıkarmadan ve biraz tedirgin bir şekilde ilerlemeye başladık. Katları teker teker gezdik. Ev yaklaşık 10 katlı olduğundan işimiz anlaşılana biraz uzun sürecekti. Biz yine de ilerliyorduk, ta ki en sonuncu kata gelene kadar. Sesler iyice artmıştı. En sonuncu kata girince odaları gezmeye başladık. Odaların ikincisinden geliyordu ses. Kapının yanına yaklaştık ve baktık. Soner oradaydı. Soner'i orada görünce pekte şaşırmadık. İçeri öylesine de giremezdik. Bir planımız olmalıydı. Plan kurmaya başladık. Planımız birisi gidip dikkatlerini dağıtacak birimiz ise onları yakalayacaktı. Yunus "Ben gideceğim." dedi fısıldayarak. Ben de "Tamam." dedim ama önce "Kanıt için birkaç tane fotoğraf çekelim." dedim. Sonra kapının yanından birkaç tane fotoğraf çekti İrem. Yunus hemen içeriye girdi. Oyalamaya başladı.

Soner Yunus'u görünce çok ŐaŐırdı. Oyalamaya devam ediyordu. Soner ve yanındaki hâlâ ne yaptığımızı anlamamıŐlardı. Ben de arkama baktım ve bir aĐ gördüm. Sessizce aldım ve onların üzerine attım. AĐ büyük olduğundan yere düŐtüler. İrem ile ben etrafı aradık ve bir ip bulduk. Onları bağlamaya başladık. Sonra Azize'yi çağırdık. O sırada biz bilgisayarda yapılan iŐlerin kopyalarını alıyorduk. Soner ile yanındakinin kaçmalarını da engelliyorduk. Azize geldi. Onlarla biraz konuştu. Özellikle Soner ile. Azize polisi aradı. Polisler geldi ve kanıt olarak İrem'in çektiği fotoğrafları ve kopyaladığı dosyaları gösterdik. İreme bize yardım ettiği için teŐekkür ettim. Polisler onları ve bizi karakola götürdü. Arada bir gezegen vardı. Bu durumun üzerinde yaklaşık 10 gün kaldık. Sonunda biz haklı çıktık. Hem sevinmiŐtim hem de Soner bize ihanet ettiğinden zgndm. Bu da bize iyi bir ders olmuştu. Arkadaşlarımızı daha iyi seçip onları

yarı yolda bırakmayacağız. Artık her şey normale dönmüştü. Gezegeni bizim bulduğumuz duyurulmuştu. Gezegenin ismi de tekrardan "Merlocy" idi. Resmen ünlü olduk. Etrafa baktıkça o eski anılarımız geliyordu. Gezegen ile ilgili araştırmaları daha ayrıntılı yapabilmek için bazı incelemeler yapmaya başladık. Araştırmalara göre gezegen Ay'a benziyordu ama teknik olarak Dünya'dan daha büyüktü. Bazen Yunus ve İrem ile, bazen de tüm ekip bir yerde toplanıp çalışmalar yapıyoruz. Çalışmalarımızı daha kapsamlı yapmaya çalışıyorduk. Yaptığımız sonda hemen her uzay araştırmasında kullanılıyordu. Sondayı yeni gezegene gönderme planlarına başladık. Bu süre baya fazla sürecekti ama umudumuzu kesmiyorduk. Sondayı göndermek için hâlâ uğraşıyorduk. Sondayı roket ile fırlattık. Aradan baya zaman geçti. Yarın varacağı haberini aldık. Benim aklıma takılan bir soru vardı. Merlocy 'de hayat var mı? Çok

merak ediyordum. Hemen günün çabuk bitmesini istiyordum. Ertesi gün uzay sondası gezegene varmıştı. Hemen Azize ile birlikte sondanın gönderdiği verileri bekliyorduk. Diğerleri de geldi. Ekip tamamlandı. Veriler gelmeye başladı. İlk olarak fotoğraflar sonra orada olan nem miktarı. Ta ki oksijene kadar her şeyi. Oksijen miktarı Dünya'nın ki ile eşit miktardaydı. Araştırmalar devam ediyordu. Orada su buldu uzay sondası. Su içindeki elementleri kontrol etmesini istedik sondadan. Sonda elementleri bizimle paylaştı. Biz de elementlere baktık ve aynı Burada olduğu gibi aynı elementti. Çalışmaları sürdürürken oraya bir robot gönderme kararı aldık. Göndermek için tasarlan bir robot arıyorduk. Bence çokta iyi bir fikirdi. Azize ile konuşup “Robotu gönderdikten sonra güvenli ise insan da göndersek olur mu?” dedi İrem. Azize'de “Olur, hem insanlar orada gerçekten yaşayabilir mi onu oluruz. Önceden tasarlanmış

bir robot aldık. Mekiğe koyduk. Roketi ateşledik ve uçuş başladı. Sabırsızlıkla gezegene varmasını bekliyorduk. Gezegene vardıktan sonra hemen uydu aracılığıyla robota bağlandık. Robotu başlattık. Robotu kontrol ederek sondaya yardım ediyorduk ve incelemeler yapıyorduk. İncelemelerde oradaki yer çekimi derecesi ne çok fazla ne çok az. Robot ile ulaştığımız diğer veriler de Dünya'daki ile aynıydı. Oraya başka şeyler de gönderiyorduk. Orada gerçekten de yaşam varmış. Bu cidden imkânsız gibiydi. Şu ana kadar dünyadan başka bir yerde yaşamın olmadığı söyleniyordu. Aklıma Soner geliyordu. Bize ihanet etmeseydi bu gezegene gidersek oda bizimle gelebilecekti ama o demek bunu istemiyormuş. Bu aralar biz birbirimize destek çıkıp arkadaşlarımızı daha iyi seçiyoruz. Araştırmalar da gittikçe ilerliyorduk. Robot aynı Dünya'da ki gibi hareket ediyordu. Biz gezegene bir insan

göndermeyi planlıyorduk. Planlarımız sonuca ulaştığına gitmesi için bazı kişileri seçecek Azize. Bizim ekip hepsi gönüllü oldu. Azize bizi odaya çağırdı. Odaya gittik ve bize “Kenara geçin.” dedi sakince. Biz de geçtik ve “N’ oldu?” dedik. Sesini biraz yükselterek bize “Eğer gezegene gidecekseniz uymanız gereken bazı kurallar bahsedeceğim.” dedi. Biraz bekledik ve konuşmaya devam etti. “Birinci kural, acil bir durum olursa kendi kendinize çözmeye çalışmadan orada olan herkese ve bize yani merkeze haber vereceksiniz.” dedi. Konuşmasını böyle kuralları anlata anlata devam etti. Biz de koşulsuz bir şekilde hepsini kabul ettik. Aradan birkaç gün geçti. Gezegene gitmeyi aramızda kesinleştirmiştik. Gitmemize saatler kala tüm hazırlıkları bitirdik. Uçuş başladı. Yanımızda bize destek olması için tanımadığımız 3 kişi de vardı. Uçuş başladı. Oraya varmaya baya zaman vardı. Beklemek zorundaydık. Başka çaremiz yoktu. Yolculuk

bitmişti ve hepimiz çok heyecanlanmıştık. Hiç beklemeden hemen dışarı çıktık. İçimde çok güzel bir his vardı. Etraf çok güzeldi. Su bile vardı. Bize yardım etmek için gelen biri birden astronot kıyafetinin kaskını çıkardı. Biz “Çıkarma!” dedik ama dinlemedi. “Azize’nin emri” dedi. Azize hiç bir kişiyi tehlikeye atacak emirler vermezdi. Emri Azize vermemiştir. Bize öyle söyledi kendi kendine. Kaskı çıkardıktan sonra yavaş yavaş nefes almaya çalıştı almaya başladı. Yunus ona “Rahat nefes alabiliyor musun?” dedi. O da “Evet, rahat bir şekilde nefes alıyorum.” dedi. Biz de kaskımızı çıkardık. Rahat bir şekilde nefes almaya başladım. Diğerleri de nefes almaya başladı. Yer çekimi normaldi. Bir an kendimi Dünya’da gibi hissetmeye başladım. Her şeyi Dünya’da ki gibi mi diye tekrar denedik. Hepsi normaldi. Haberleri merkeze gönderiyorduk. Merkez duyunca çok sevindiler. Biz artık araştırma yaparken burada ışık kirliliği de

olmadığından ve diğer gezegenlere daha yakın olduğundan burada çalışmalara devam etmeye karar verdik. Yani hep burada kalacağız diye bir şey yok Dünya'ya da gideceğiz. Şu an Soner ne halde çok merak ediyorum...

-DEVAM EDECEK-

UZAYDAKI MACERA

MUHAMMET MUSTAFA DARTAN

**Biz bu hikayemiz de başımıza hangi aksilikler
gelirse gelsin arkadaşlarımızı yarı yolda
bırakmamak.**

**hayal gücümüzle hangi yaşta olursak olalım
herkesin kitap yazabileceğini anlatıyoruz.**

**Bu arkadaşlar farklı maceralara girdiler ve
sağ salim çıktılar. Siz de siz olun bir sorunla
karşılaşınca asla pes etmeyin!**